

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' ενθακόσια τρία,
δραῖος και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' εννατον μετροῦντες χρόνον
'στην γῆν ἰδρευόμενον τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἰναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὑμῶς μέρη—δέκα φράγκα κα' ἑταί χέρι.

Ἐικοσι και τρεῖς Ἀγούστου,
ἔργα φιλίας ἀνηκούστου.

Πόντιος ὀκατάκια δέκα,
πᾶος ἔξο και πείλα.

Φασουλῆς και Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Π.—Και τί μου γλυκογίνεσαι ;

Φ.— Πολύ καλά, τσιφούτη.

Π.—Πάλι μᾶς ἤλθες 'στὸν καιρὸ, ποῦ μῦρισε μπαρούτι.

Κάθε Βουλγάρο σπαθί,
μουγγαίζει κι' ἡ Ροδόπη...
δὲν ξέρεις πῶς μᾶς συμπαθεῖ
κι' ἡ φίλη μας Εὐρώπη.

Τέτοια θερμὴ συμπάθεια δὲν εἶδα 'στὸν κίβων
κι' ἀπὸ τοῦς συμπεθερούς μας κι' ἐκείνους τοῦς Μαγαζάρους,
βλέπω και τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν μέγαν Μακεδόνα,
νὰ πολεμῆ τοῦς Ἑλληνας μαζί με τοῦς Βουλγάρους.

Φ.— Σφαζόν τὰ παιδιὰ τοῦ Κρόμου κι' δὲν κάνουν χωρατὰ...
ἀμμ' ὁ φίλος μας ὁ Μπάλορος ; ... τὰ περίμενες κι' αὐτὰ ;

Κρίμα κρίμα 'στὴν Ἀγγλίαν,
ποῦχμα στενὴ φίλια.

Κρίμα τοῦ σὰν πολεμοῦσε με τὸ Τσανσκάλ ποτὲ
'σκαθῆγκμα 'στὸ πόδι, Περικλὴ σταυραετιῆ,
κι' ἀρματώθηκαν 'στ' ἀλλῆθεια πολεμάχοι μερικοί
γιὰ νὰ πᾶν 'στὴν Ἀφρική.

Πκῶς πᾶ με τοῦς Ἐγγλέζους ὅπως πῶν νὰ συγνοιόμα...
ἔρσε, Σακίμπελκιν και Μπάλορος, τοῦ λοιποῦ σὰς ἀπαρου-
φίλους μας δὲν σὰς γνωρίζω [μικρ.]
και πτόκορφα σὰς ἔριξω.

Μᾶς βραβεῖτε, μᾶς κτυπάτε,
ἀλλὰ ποῦ θὰ μᾶς τὰ τᾶτε :

Χαῖρε πλέον, Ἐγγλιτέρα,
κι' ἂν ποτὲ καμμινὰ ἡμέρα
κινῶξης και προστρέξης και σ' ἐμᾶς,
ὅπου δὲν μᾶς ἐκτιμᾶς,
ἂν οἱ Μαγαθωνομάχοι
θὰ σ' ἀφῶσωμε μονάχη
νὰ σοῦ τρῖψουσε τὰ μούτρα και κουρέλι νὰ γενῆς,
κι' οὔτε θῆλθη Κοκορέτσας και σταυραετιῆ κανεῖς.

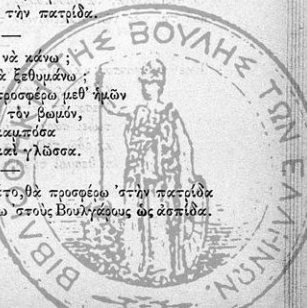
Π.— Μᾶς ποτίζουσε γυλιὴ
λαοπλάνοι, δολοφονοῖ...
ἀμμ' ὁ Μπάλορος, Φασουλή ;
τὸ ρυσὸ και δὲν κρυώνει.

'Αμμ' οἱ φίλοι μας Μαγαζάροι ;
ἀμμ' κι' ἐκεῖν οἱ Γοσποδάροι ;
ὄλοι σῆμερα ἔξαχῶνον τὴν παλῆρά μας ἱστορία...
τί νὰ ποῦμε, τί νὰ λέμε ;
μοναχὴ παρηγορῖα
μᾶς ἀπέμεινε νὰ κλαίμε.

Κι' ἐγὼ τώρα, κουνεῖνέ,
πᾶω σ' ἕνα κερφνεῖν,
γιὰ ν' ἀπλώσω τὴν ἀριδα
και νὰ κλάψω τὴν πατρίδα.

Τι καλλίτερον νὰ κάνω ;
πῶς ἀλλοθῶς νὰ ἔξωμᾶνω ;
'Ἄλλο τίποτα δὲν ἔγω νὰ προσφέρω μεθ' ἡμῶν
'στῆς πατρίδος, τὸν βωμόν,
παρὰ δάκρυα καμπόσκα
και συζῆτην και γλώσσα.

Φ.—Κι' ἐγὼ τέτοια, Περικλέτο, θὰ προσφέρω 'στὴν πατρίδα
και τὴν γλώσσαν θὰ προτεῖνω 'στους Βουλγάρους ὡς ἀπείδα.

Κί' ἄν 'στών Παρθενών ἀπάνω
τὸν Σαράφωφ ἀντικρύσω,
τί νομίζεις πῶς θά κἀνω ;
δὲν τὸ 'βοήκεις ; ἴθι τὸν 'βρίσω.

Θά τὸν 'πὼ φωνάζ τὸ Κρούσου με ποδάρι τενωμένω,
κἀι ρουφώντας, ἀδελφε μου,
τὸν βαρὺ γλυκὸ καφφέ μου
μὲ βρισμάτι θά ξεθυμάτω.

Βρίζει βρίζει κάθε τσούση δολοφόνο, τέρας, ζῶ,
ἀρκουδιάρη κἀι Ζοζό.

Βρίζει τσούσπδες κἀι Φράγκους, Παρικλέτο στραβοκάνη...
ἄχ ! ὁ Μπάλλουρ τί μας κάνει !

Φεὺ ! οἱ πάντες μᾶς ἀφῆκαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κινδύνου ...
ἀμμ' ὁ Χρόνος τοῦ Λονδίνου ;
ἀμμ' ἡ φίλη μας ἡ Φράντζα,
ποῦ μᾶς τρέφει μὲ ρομάντζα ;
ἀμμὲ κί' ἡ Μακκρονία,
ποῦ ζητεῖ τὴν 'Αλζανία ;

Ποῖα μαύρη συμφορὰ !
'λύσσαξες τὸ Κομητάτο...
φῆρτε κάμποσιν νερά
πῶς νὰ πῶς ἡ πόλις κἀτω.

Τί ζητεῖ, παιδιὰ, τί θέλει
τούτη βάρβαρος ἀγγέλη ;

Σηκωθῆτε, πολεμάχοι φλογεροὶ τῶν κερφενέδιων,
μὲ σκινίδες, μὲ κερδόνια, μὲ μαρκουτίσια κεργιλιέδιων,
κἀι κτυπάτε τοὺς Βουλγάρους,
τοὺς φονιάδες, τοὺς βαρβάρους.

II.—Βγάλε πάλι, Φισουλῆ μου, τὴν ζυλένικ σακκάρικ...
μὲς στὸ Κρούσοβο σφαγιάτι,
κί' ἐδῶ πέρα πακτιράικ
γὰρ Δημάργων ἐκλογιάτι.

'Εκεῖ πέρα μαύρη πεινᾶ,
μπόμπικις κἀι ἄλλουσιδιων κρύτοι,
κί' ἐδῶ μέσῳ 'στὴν 'Αθίνικ
φῶσφορ κἀι σφαγοπότι.

Κἀι φρετιζοῦν ἡ ρουκέτις
τοῦ παππούλη τῆς μπικροπέτις,
τὰ σακκάρικα, τὰ μουστάικα, τῆς κινουρίτικις ἐκλογαί,
κἀι τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων τῆς ἀλύπητικις σφαγιάτι.

'Εκεῖ καίγονται καλύβικ σὰν ἀχῆρικα δεμάτικ
κί' ἐδῶ φέγγουε πλάτατικ.
Μέσῳ 'στ' ἄμικ χῶματά μας
τρώει σάρκεις τὸ κοράκι,
κί' ἐδῶ τρῶν τὰ κρέατά μας
οἱ θεσμοὶ τοῦ Θεωράκικ.

'Εδῶ κόσμος κορδαμένος,
κί' ἐκεῖ κόσμος γυμνωμένος
ἔχει ματωμένω χῶμα
γὰρ κρεβάτι κἀι γὰρ στρώμα.

'Εκεῖ πέρα φρίκης ρίγη
κί' ἐδῶ πέρα κάλπικις σφρίγη.
'Εκεῖ θρήνος, ὅπου φρίττω,
κί' ἐδῶ πλήθος μακνωμένω
καταπίνγει μὲ τὰ ζῆτω
τοὺς λυγμοὺς τῶν σφαζομένων.

Φ.— Ροπάλλουρ, μαγκιούκρος,
μαγκιούκρος, κομπούκρος.
Θά ρίξω μίκα κομπουράικ,
γερά σου, κακῆμὲνικ Καστοριά...
βάλτε φρετιζὰ 'στὰ τόπιμα...
γερά σας, κακῆμὲνικ Σκόπιμα.

Φουκτόνω νέας ἐκλογῆς μᾶκ παρδακλή παντιέρο...
κῦττα κἀκινῶς τῶν ρουκετῶν, ποῦ πέφτουσιν ἐδῶ πέρα,
κῦττα κί' αὐτὸ τὸ φῶσφορ τί κόσμον συναρπάξει,
μὲ τῶρα, κακῆμὲνικ ζυπνὸ,
κῦττα κί' ἐκείνων τὸν καπνὸ,
ποῦ γκαρμυμένω ἐκκολεῖται γκαλῆματικ σκεπᾶξει.

'Δὲς τοὺς κἀκινῶς τοὺς ἀπ' ἐδῶ μὲ τοὺς κἀκινῶς τοὺς πέρο
πῶς ἔνας γίνονται κἀκινῶς ἀπάνω 'στὸν αἰθέρα,
κἀι χαιρετῶν τὴν ἔνοστιν λυγμοὶ κἀι τερετισματικ,
κἀι μὲς' ἀπὸ τὸ Κρούσοβο μὲ στέλλου χαιρετισματικ,
μὲ στέλλου ἀσκαρμούς πολλοὺς κἀι μὲς' ἀπ' τὰ Καθῆματικ
σ' ἔμαξ τὰ κουσταβάματικ.

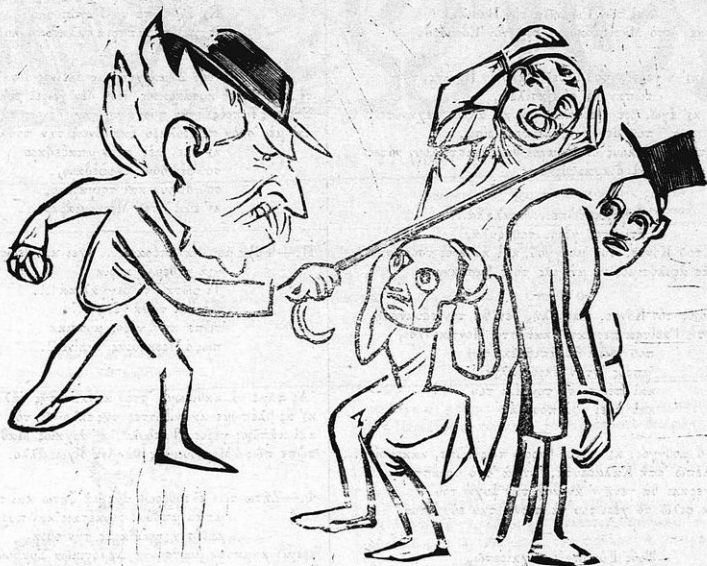
II.—Μέσῳ 'στῆς νέας ἐκλογῆς τὴν κοσμοκαλασικ
'κουβάλησαν τὸν γέρο μας ἀπὸ τὴν Κηρισιά,
κί' ἐκεῖνος ἦλθε γρήγορος 'στὴ ζῆστικ τὴ μεγάλη
νὰ 'βγῆ 'στὸ μπαλκονάικ του κἀι λόγῳ νὰ μᾶς βγάλη.

Κί' ἐγὼ σκινίδες μερικῆς ἐπῆρ' ἀπὸ γκαπῖ
κί' ἔτραξα 'στὸν Κερδόνικρο μὲ κορδονομειλίσι,
κί' ἔλεγα γὰρ τὸ Κρούσοβο πῶς κῆτι θά μᾶς 'πῆ
κἀι πῶς τὸν Μπάλλουρ σίγουρα θά κεραυνοβολήσῃ.

'Στὰ χεῖλη κρεμαστήματικ τοῦ γέρου Στρατηλάτου,
κί' ἐκεῖνος τότε, Φισουλῆ,
συγκινημένω μᾶς 'μιλεῖ
γὰρ συγγενῶν του κῶκκακ κἀι γὰρ τὰ κῶκκακὰ του.

Κἀι 'στὰς σκιάς ὀρῆζεται σφαγῆτων Μακεδόνων
ὁ μέγας θεσμοδότικ
πῶς τὸν 'Αγγελουπούλαρο θά τὸν ψήφισῃ μόνω
ὡς εἶδος ιδιότητικ.

Γερά σου, μεγάλε μπαμπαλή,
τῶν ἐκλογῶν ἀπῆδῶν...

**Ο Πρωθυπουργός κορώνει
καί τοὺς Πρέσβεις μπαγλαρώνει.**

ὁ γέρος τῶπε, Φιτσιουλῆ,
φωνάζει τὸ Κορόδι.

Ὁ γέρος τῶπε σοβρά,
δὲν εἶναι παίζε γέλα...
ὁ γέρος τῶπε... τί χρά!᾽
πάρε καρότσκα κί ἔλα.

Φ.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Περικλῆ, τῶπε κί τοῦτ' ὁ γέρος
πῶς ἀδελφούς οἱ Βούλγαροι θά σφάζουν ἐλευθέρως ;

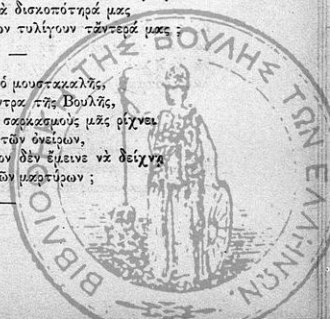
Τῶπε κί αὐτό 'στὴν Κρησιὰ
πῶς χαλασμός θά γίνη,
κί' οὔτε Σχολεῖο κί' οὔτ' Ἐκκλησιὰ
'στούς σκλάβους δὲν θά μείνη ;

Τῶπε κί' αὐτό, βρέ Περικλῆ, μέσ' στὰ χρυσᾶ μας χρόνια
πῶς ἔπλα μας ἀπέμειναν μονάχα τὰ καθρόνια

κί τῶν θεσμών τὰ πατερά,
τοῦ σπάζουν καὶ κίκα γερά ;

Μὰ δὲν μοῦ λές, Ζωντόβολο τῆς γῆς τῆς καλομοίρας,
δὲν τῶπε μέ τὸν γέρο μας κί' ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας
πῶς Τσουσῆδες ἐμάλυναν τὰ διακοπότηρά μας
κί' ἀπάνω 'στὰ τουρέκια τῶν τυλιγῶν τᾶντερά μας

Δὲν τῶπε κί' ὁ μουστακκλῆς,
πρώτη γαλιάντρα τῆς Βουλῆς,
πῶς ἀρκουδιάρις ἄγριος μέ σακαζμούς μᾶς ρίχνει
τοὺς πύργους τῶν ὄνειρων,
κί' οὔτε σκυρός τοῦλάχιστον δὲν ἐμεινε νὰ δείχνῃ
τοὺς τάρους τῶν μαρτύρων ;

Τάπαν κι' αυτό, βρέ Περικλή... τάπαν δὲν τάπαν ζήτω...
τὴν ἔναρξιν τῶν ἐκλογῶν περιχαρῆς κηρύττω.
Πᾶμε λοιπὸν 'στὸν κερφεὶν νὰ πικίξουμε μπιλιάρδο,
μὰ κούτταζε, μωρὲ τσολιά,
κι' τῶν Ρωμηῶν τὸν Βασιλεῖ
πῶς πάει 'στὸ Μαρμελάδ νὰ ἔβῃ τὸν Ἐδουάρδο.

Τῶπε κι' ὁ γέρος, ποῦ ζήτετε διάλυσιν Βουλῆς,
τόπαν κι' οἱ Βασιλεῖ,
τόπαν κι' ἐγὼ, βρέ Περικλή, μὰ κι' ἄλλοι κεχνηστές,
ποῦ δὲν τοὺς λείπει κρίσις,
ὅτι 'στους Φεγάγκους οἱ Ρωμηοὶ θὰ ζικαστεῖλουν νότες
καὶ δικακρτηρίσεις.

Π.— Ὁ γέρος τῶπε... τραλαλά...
ζήτω τοῦ γέρου τοῦ ζυλιῦ,
ζήτω τοῦ Κόντε, τοῦ μουγγου, καὶ κηθενοῦ τσοπάνη...
κηνένες ἀφιλότιμος νὰ μὴ μᾶς τοὺς βρακάρη.

Καὶ ποῖος τὸν Κόντε, Φασουλή, δὲν θὰ τὸν ἐξμνήρη,
ποῦ 'στὴ Γαρίτκα περπατεῖ καὶ 'στὸ Ποντικονῆσι,
ποῦ τρώει τὸ μισοῦμά του
'μπρός 'στὴν ἀροσγαλιά,
καὶ πέρνει τὸ τσεφάκι του
καὶ πάει γὰρ πουλιᾶ;

'Αμμ' ὁ μουγγός; κι' αὐτὸς θερῶ πῶς τῶπε, κηκομῖρη...
τὸν βλέπω 'στὰ Κκλάδρουτ, ψηλά 'στὸ μοναστήρι.
Καλογεράκι θὰ γενῆ ν' ἀγάξη τὴν ψυχὴ του
καὶ νὰ φιλεῖ τὸ χέρι του νὰ πέρνει τὴν εὐχὴ του.

Φ.— Τοὺς Εὐρωπαίους χαιρετῶ,
τοὺς Μακεδόνες κηκλιτῶ,
κι' ἀπάνω 'στὴς γαϊδάρες μου καθίζω τὸν κηπουλάρο
καὶ τρέγω 'στὸν Κορδόνερο κι' 'στὸν Ἀγγελιοπούλαρο.

Ὁ γέρος τῶπε, βρέ παιδιᾶ,
κνεῖς μὴ βγάλη τσιμουδιά.
Ὁ γέρος τῶπε... τί μᾶς λές;
ρίγτε ρουκεῖται καὶ τρελλαῖς.
Ὁ γέρος τῶπε... τραλαλά...
τρεις τρακκητοῦδες ἀμολῶ.

Ὁ γέρος τῶπε... τί χερὰ!...
κητυπάτε σμερδαλέοι...
Ὁ γέρος τῶπε φανερά...
δὲν πάει νὰ τὸ λέη.

Κι' ἐγὼ μ' αὐτὸν τὸν γέρο μὰς πολλὰς φορὰς ἐβρόντησα,
μὰ κάθε γέρος νὰ τὸ πῆ καὶ κηθεῖα γερῶντισσα
θὰ βῆ καὶ πάλι Δημῶνος ὁ ληγερός ὁ κούμπαρος,
ἀκουροδημῶναρχος Σπυριό-Μερκουροσφιμπάρος.

Ὁ γέρος τῶπε, μπῆρο μου...
γιά σου, κηυπάτε Σπῆρο μου.
Τῶπαν κι' οἱ κούδοι 'στὰ βροναῖ κι' ἡ πέδουκς 'στὰ ρεμῆματα
πῶς ὁ Μερκουροσος θὰ ἔβῃ δὲν εἶναι ἀελοῦ φέμματκ.

Π.— Ὁ γέρος τῶπε, τσελεπῆ...
κι' ἂν τῶπε νὰ τὸ ζικανῆ.
Κι' ἂν τῶπαν μῆσα σὲ γαγκιᾶ
νὰ μὴν ζικανπερῶσω πᾶ.
Κι' ἂν τῶπε τὸ Ρηγοῦλο
'στὴ Μακρμπαρά σαλαβόπουλο.

Φ.— Ἀνοῖγει τοῦ Δημῶνου μὰς ἐκεῖνος ὁ σκλόναρος...
τί κύριος, τί κηομάκρος, ποῦ δὲν γωρεῖ βελόνκρος.
Στάεις ἐμπρός 'στὴν πόρτα του καὶ δένεις τὴν γαϊδάρα σου,
καὶ μᾶς 'στὸν περιβόλαρο ζικπλῶνεις τὴν ποδάρα σου,
κι' ἐκεῖ μᾶς 'στὸν μπικῆδωρο
σοῦ φέρνουν κηρεδέαρο,
σοῦ δένουν καὶ τσηγάρωρο,
κι' εὐαὶ 'στὸν Μερκουροσκόρο.

Π.— Ψυχὴ μου κηλοπέρασις... ἔχει καὶ θεωρετκ
γὰρ κηθεμῆ κηρία.
Τί φῶτα, τί βεγγαλικῆ!...
ὄρε καὶ τί θὰ γένη!...
τῶπε κι' ὁ γέρος μυστικῆ
πῶς ὁ Μερκουροσος βῆκνεις!...

'Ας πᾶμε νὰ καθίσουμε 'στὸν κηκνῆπὲ τῆς σάλας
κι' ἂς βλέπουμε κηπνῆζοντες τῆς ἐκλογῆς τὸν σάλο,
καὶ κῆπορος γέρος, Φασουλή, κι' ἀρχαῖος Μηθουσαῖας
τῶπε πῶς ὁ Μερκουροσος θὰ γίγη δίχως ἄλλο.

Φ.— Ζήτω τῶν ἐλευθέρων μὰς, μὰ ζήτω καὶ τῶν δούλων...
μᾶμ μπῶμ, ρουκεῖται καὶ τσερά,
καὶ 'στὴς γαϊδάρες τὴν οὐρά
κρημῶ κημῶσκα μῶτσουκα Δημῶτικῶν Συμβούλων.

Ὁ φίλοι, λυπηθῆτε τοὺς καὶ τούτους τῶπος κηυμένους,
καὶ γὰρ τὸν Δῆμου τὸ κηλό
γηνυλικῆς κηκκακλῶ
νὰ λάβης σῆκτον, Περικλή, καὶ γὰρ τοὺς κρημῶσμένους.

Π.— Ἀλήθεια, βρέ, πῶς ἔγινες καὶ πεθερός ἐφέτο
κι' ἐμένος τοῦ κηλλῆκα σου δὲν ἐσταῖες κηουρεῖ;
Φ.— Ἐμῆστευκα τὴν κῆρη μου, τὸ πρῶτο μου βλαστῆκι,
μὲ τὸν Ἀνδρέα Μοσγῆν, μὲ πᾶσο παλλικῆκι,
ποῦγει κητρίδα, Περικλή, τὴν δοξασμένη Κρήτη
κι' ἐπλάτυναν τὸ στήθος τοῦ πηοῖς τοῦ Ψηλορεῖτη,
καὶ τῶρ' ἀπὸ κηκκακρῆ τὸν βῆρικ Τραπέζιτη.

Κι' ἔρχομ' ἐμπρός σου σιβαρός
καὶ τῆς ἡμέρας πεθερός
ἔβνη χροσῆς πορτοκηλῆς καὶ μῶσους νὰ σοῦ ρίζω,
καὶ μὲ τὴν ἔνωσιν αὐτῆν,
τὴν κητὰ πάντα ζηλευτῆν,
θὰ πάω καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Κρήτης νὰ κηρῶζω.

Π.— Ἐρχομκ κηλοροζικῆ καὶ γάμου κηρωποῦς
καὶ νὰ γενῆς ογῆγορα καὶ σκεῖστος κηποῦς.
Μὲ τῶρ δέξου, πεθερῆ, μὲ φῶτα μᾶς 'στὴ μῶρη...
τῶπε κι' ὁ γέρος νὰ τῆς φῆς καὶ πᾶμε 'στοῦ Μερκουροσ.